

18282
K12 611 P

TĚŠÍNSKÉ DIVADLO v Českém Těšíně

Victorien Sardou: Madam Sans-Gêne

Režie: Alexander Postler j.h. Překlad a úprava: E. Bezděková

Výtvarník: A. Babraj j.h. Hudební spol.: K. Kupka j.h.

Pohyb. spol.: P. Koželuh j.h. As.režie: Jiří Doseděl

Premiéra: 17.3.1979

Datum zhlédnutí: 18.4.1979 v Českém Těšíně

Komedie francouzského dramatika z minulého století Victori-
riena Sardou "Madame Sans Gêne" se objevuje na našich jevištích
zřídka, ale neúprosně. Zsceluje se jí lehce mezera v dramaturgickém
plánu i v pokladním schočku. O to více - a pohříchu marně - si
s ní lámou hlavu její interpreti. Vždyť se musí vypořádat
s inscenačním záměrem - a ten je vždy honosně tentýž: provést
kritiku ironického paradoxu Velké francouzské revoluce, která
zlikvidovala stávající vládnoucí třídu, ale místo ní dosadila
druhou. V úporné snaze inscenátorů po t.zv. zesoučasnění, dostávají
~~kněžské~~ jejich díla rovněž ironicky paradoxní výsledky.
Toto uskálí neminulo ani tuto poslední Scribeho inscenaci v Českém
Těšíně.

Inscenace je pozoruhodná především tím, že je v pořadí druhou
profesionální prací čerstvého absolventa režie /dálkové nastavby/
na JAMU - herce SDO - Alexandra Postlera. Po nevydařené Tvrdohlavé
ženě v DPB jeví tato inscenace zřetelný párok. Snaha režiséra
propůjčit představení myšlenku, vyznívá mnohdy groteskně. Oceníme
však cit režiséra pro vypracování řady situací, vedení herecké
akce a některá svižná aranžmá, vlastní charakteru Scribeho
rukopisu. Škoda, že se Postlerovi nedaří udržet stylovou natura-
listickou nadsázku z úvodního obrazu, posléze představení upadá
do typického žánrového obrázku salónní komedie.

Veronika Forejťová v titulní roli splnila to, co od ní režie očekávala. Osobní bezprostředností a přirozeným, takřka živelným výkladem, bez křečovitě stylizace obsáhla polohu charakterizovanou textem autora. Navíc předvedla schopnosti, které její herectví zatím postrádalo. Přísná měřítka na hereckou techniku a umění snese v celé inscenaci však pouze Zdeněk Forejt v roli Fouchého či vévody z Otranta. Dřítký ironik, který svůj sarkastický humor dokázal rytmicky členit a v pravý čas nechal zaznít pointu či zesměšnit nebo karikovat vlastní postavu. A právě tato poslední zmíněná vlastnost byla největší překážkou v naplnění hereckých kvalit inscenace ostatními hlavními představiteli. Josef Žáček v roli Napoleona byl toho kardinálním důkazem. Deklamativním patosem obdaroval pocit osobní pýchy z faktu, že před diváky má tu čest předvést dovojnost a ohrožení vládnoucího vladaře. Nejenže tím šel proti duchu samotného autora, ale i proti celkové režijní koncepci - pokud o ní se vůbec dá mluvit. Stejnou ~~max~~ periferní nectností trpěl i okázale hřmotný Lefébvre v podání Josefa Charváta. Příslibem do budoucna se zde ukázalo být herecké mládí - absolventi ostravské konzervatoře vytvořili v úvodním obraze "prádelny" živelně nadnesenou atmosféru ironického humoru, ve kterém ke škodě inscenace už dále nepokračovala. A. Sasínová, A. Bazgerová, J. Doseděl mají předpoklady stát se v budoucnu hereckými osobnostmi.

Babrajova scéna - pevný strukturovaný reliéf prádla či tapisérií a rekvizit či nábytek charakterizující prostředí patří k podstatným hodnotám inscenace.

Na představení, které od průměru klesá k podprůměru, se vědecké obecenstvo dobře bavilo - přičtème to vtipnému konverzačnímu textu Sardouovy komedie.